

Rozhovor v Jezírku (s režisérem Davidem Adámkem)

Já: Dobrá večer, gratuluji k výkonu. Prosím představte v krátkosti vaše divadlo.
On: My jsme divadlo „Jezírko“, dříve jsme hráli pohádky, proto ten název. Teď hrajeme spíše hry pro dospělé. Jsme z Plzně, tam máme svou domovskou scénu v Šerákovce.

Já: Je to na vás vidět, jak si s představením hrajete. Setkáváte se s ohlasem?

On: Na Havla se moc nechodí. První představení jsme měli vyprodané, ale potom už to bylo slabší. Ale nás to pořád baví a kvůli tomu to hrajeme.

Já: Proto jste ochotníci, že? Máte strach z poroty?

On: My z toho máme dobrý pocit, bavilo nás to. Co řekne porota, přijmeme.

Já: Plánujete další věci, kolik máte členů v souboru?

On: My jsme oslavili 100 let a členů máme tak 40 až 50. Aktivně hraje 30 a ti ostatní se vždycky přidají na jednu akci v létě, kterou máme v Křimicích, kde je zámecká zahrada. Máme více tvůrčích skupin. Připravujeme novou autorskou hru, která se bude jmenovat „Hlasování“. Tu chceme zkoušet teď od dubna. Jinak připravujeme hru „Zakázané uvolnění“, která bude mít v dubnu premiéru. A nedávno jsme premiérovali „Rusalku“.

Já: Děkuji, ať se daří.

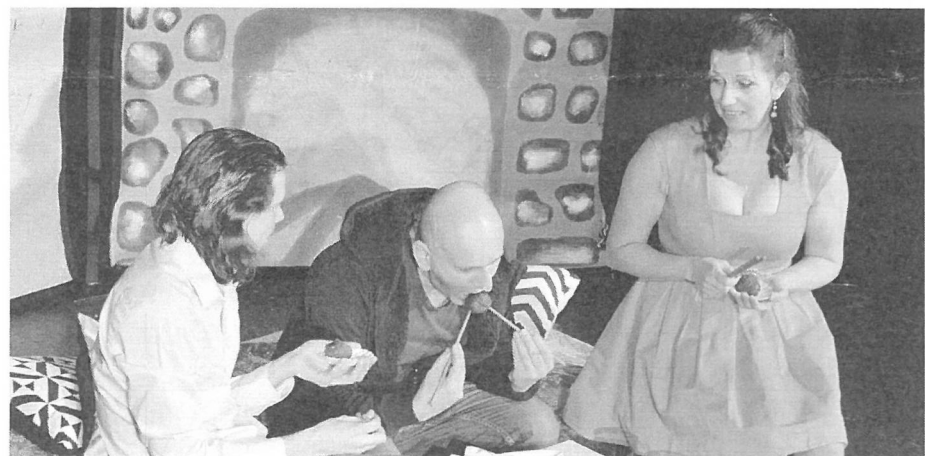
—jj—

Havlovská porota

Seminář zahajuje MC: „Báječné, překvapili jste. Výborná dramaturgická volba. Aktuálnost textu je zřejmá. Banalita versus inteligentní pohled na život. Je ale naprosto zbytečné hned na začátku ty postavy ironizovat. Gradování je v textu, není potřeba ho ještě podtrhávat.“ Pokračuje FZ: „Absurdita z tématu se přenesla i do naší diskuze. S MC jsme hlásali stejnou ideu, ale přeli jsme se o ni.“ K postavám Michala a Věry uvádí: „Oni ukazují to, co nashromáždili, ale ne proto, aby se chlubil, ale proto, aby si potvrdili, že to dělají dobře.“ KČ uvádí: „O Havlovi se říká, že

vše je v textu. Já jsem přesvědčená, že je to pravda. Proto není potřeba to ilustrovat. Já mám trochu problém s tou aktualizací.“ Seminář zakončuje MV: „Opravdu dobrá dramaturgická volba. Ke gradaci textu – měla by více narůstat. Měli byste začínat pomaleji a postupně zrychlovat. Také tma mezi jednotlivými scénami vám nepomáhá. A pokud se rozhodnete zachovat hodiny, i ty by měly postupně zrychlovat. Ke vztahu mezi Věrou a Michalem – také ten by se měl postupně rozpadat. Protože i vztah by si oni chtěli potvrdit.“

—ll—

komediantská PADINA

A je to tady! Pán jeviště, vynálezce Sokolovské čurdy, divadelní srdcař, režisér Divadla bez zákulisí, motor kultury v regionu, zachránce památek, projektant, spoluzakladatel nadačního fondu Hrajeme o život, obyvatel a aktivista Slunečního města a Kvítekova*... slaví... PADINU.

Takže hepy brzdej, chlape!!! A nebrzdi! „Nikdy neříkej, že něco nejde, nebo přijde člověk, který to neví a udělá to.“

(*Sokolov a Březová)

Hej, jsme i na sockách! <https://www.facebook.com/tyjatrimes/>

Frizúrová fazóna dne

2

... a jedeme naostro!

Odborná porota: **Máša Caltová (MC)**, **Kristýna Čepková (PČ)**, **František Zborník (MV)**, tajemnice poroty **Hana Šiková**

Grilování souboru porotou. MIZerná MIZanscena, chjo...

čtvrtek 9. 3. • 20.00 • DI(v)OCH Praha

Viktor Dyk

KRYSAŘ

„Nejmenuji se, jsem nikdo. Jsem hůř než nikdo, jsem Krysař.“

Jednoduchá scéna, podmanivá hudba a jasně dané archetypy postav. A děj tak starý, jako lidstvo samo. Co je na tomto středověkém příběhu tak fascinujícího, že se zpracovává znovu a znovu? Příběh, který má tu sílu v dnešní době oslovit skupinu mladých herců? Je o možnostech člověka, o jeho právu na rozhodnutí. Má člověk právo být „jiný“? Nebo správné je nevyčnívat? A když se člověk „zařadí“, má být na to pyšný?

Je Krysař postava kladná, nebo záporná? Je to člověk jako každý jiný, má tedy své horší i lepší vlastnosti. Žije však velmi osaměle. A tak, když díky své lásce poprvé v životě někde zakotví, prožívá tuto skutečnost velmi silně. Poprvé zažívá pocit, že

někam patří. Že k někomu patří. Poprvé v životě miluje. A pak, zklamán nejen vypočítavými konšely, nevěrnými měšťanskými děvčaty, namyšleným řemeslníkem či nenasytnou šenkýřkou, ale i čistou Agnes, svou láskou, rozhodne se odvést všechny z Hameln. Jdou za zvukem jeho píšťaly, který jim připomíná to, jací v životě chtěli být a kým skutečně jsou. Jen rybář, který ještě nestačil na zvuk píšťaly zareagovat, prochází prázdným městem. A díky jeho pomalosti je život ve městě zachráněn. Díky pomalosti, kvůli které ho dosud celé město odsuzovalo. Kdo dokáže tedy říct, co je kladnou a co zápornou vlastností našich bližních? Nebo nás samotných?

—ss—

Kryší rozhovor

Já: Prosím představte se a řekněte nám něco o divadle DIVOCH.

On: Jmenuji se Martin Janda a jsem spoluzakladatelem Divocha, kterého jsme založili spolu s mými kamarády ze školy v roce 2012, takže Divochovi je v tuto chvíli asi 5 let. Působíme, jak již bylo řečeno a napsáno, při VŠCHT. Jsme v podstatě z části studentský a z části zaměstnanecký spolek. Máme za sebou dvě celovečerní představení. Krysař je vlastně druhým představením, prvním byl Zločin a trest a ještě jsme secvičili krátkou třicetiminutovou skeč od W. Allena.

Já: Máte strach z poroty?

On: NE!

Já: Jste sebevědomí? Máte jasnou hlavu.

On: Nejsme sebevědomí, já bych řekl, že většina z nás se na to těší, protože zpětnou vazbu chceme a potřebujeme. Strach opravdu ne. I když nás pohaní, tak mi z toho máme radost.

Já: Takže to budete brát spíše jako pozitivní kritiku?

On: My doufáme, že kritika bude i pozitivní, že se najdou nějaké klady a že nás to posune dál.

Já: Plánujete něco dalšího?

On: Ano, on je to vždycky trochu porod, protože pro nás divadlo není tou prioritou jako pro profíky. Holky od nás se ujaly režie hry od Oscara Wilda

„Jak je důležité mít Filipa“. Lidé chtějí od nás komedii, tak jsme vybrali tuto. Já: *Jak je těžké skloubit povolání či studium na VŠCHT s hraním?*

On: Je to vtip, je to zázrak, to všechno dohromady. No není to těžké, ale trvá to. Profesionální divadla to nazkouší za dva měsíce, my to zkusíme rok a půl. Ale pro nás je skvělé, když je tady něco takového jako tahle přehlídka, která nás namotivuje to nazkoušet. Krysař je pro nás trochu svébytný výtvar, je to v podstatě dvakrát nazkoušená hra. To, co jsme tady předvedli, byla druhá obnovená premiéra, my jsme od naší první premiéry vyměnili sedm rolí z dvanácti včetně Krysaře a Agnes.

Já: *Tak to klobouček dolů, to se Vám hezky povedlo a já vám přeji příjemnou kritiku a děkuji za rozhovor.*

(Poznámka redakce: Náš –jj– sám studoval na VŠCHT... avšak do první zkoušky...)

–jj–

První přehlídkový výkop aneb co si spískal Krysař

První letošní výkop patřil Františku Zborníkovi: „Mě by zajímalo, čím je téma Krysaře pro Vás lákavé?“ Odpověď vedoucího souboru byla vskutku překvapivá: „Těžko říci, protože hru vybral režisér, který je v současnosti v Anglii. Mě asi nejvíce fascinuje přerod Krysaře a naděje v závěru hry.“ Načež F. Z. reagoval jako vždy pohotově: „Je dobré mít původce a režiséra v cizině ☺.“ A pokračuje: „My cítíme nerozhodnost mezi slovesným a dramatickým žánrem. Sdělovali jste příběh spíše skrze slova a méně přes dramatické situace. Všechno je jen řečeno a není to vidět. Také vztahově nedochází k žádné-mu vývoji těch postav.“ Na adresu Agnes a Krysaře pak dodává: „To že se zamilujete je přece prima. Já si to pamatuju. Je to dlouho, ale pamatuju si to. Vy už nám od začátku naznačujete, že to bude pochmurné, ale my bychom na to chtěli přijít sami“. Dále hodnotí Máša Caltová, která vidí problém také v mluvním projevu herců: „Význam bývá dost často na konci věty – vy vyrazíte začátek a konec se pak jaksi ztrácí. Je potřeba přemýš-

let, kam směřuji, když tohle říkám. Jinak se věci jaksi atomizují“. Tento problém se dále zrcadlí i v hodnocení Kristýny Čepkové, která vidí jako zásadní práci s textem, jež se dle jejího názoru často zanedbává. „Dobré je pevně si stanovit začátek a konec situace. Pojmenovat si, o co jde jednotlivým lidem, co je vede k tomu jednání. Vztahy k ostatním postavám.“ Hodnocení uzavírá Martin Vokoun. Jako zásadní vidí dva problémy, a to dramaturgii a temporytmus. „Ve větě je potřeba vypíchnout to, co je důležité, u vás to vypadá, že důležité je každé slovo. V každé větě je důležité jen jedno, prosím!“ a dodává: „Já nepotřebuji jako divák všechno slyšet, například – Jsem poslední člověk na světě. To vidím“ a také: „Vy mu dáte námořnické tričko – voda, síť do ruky – voda a ještě mi ten zvuk vody pustíte, abych to nedej bože nepochopil“. Závěrečnou tečku za hodnocením pak vlídně učinil František řka: „Děkujeme souboru za představení a jsme v očekávání a v naději na příští sezónu.“

–ll–

pátek 10. 3. • 18.00 • soubor „MM“ ZUŠ Litvínov

Viliam Klimáček

ZÁVISLÁCI

Hrdinové došli? Hrdinou je značka?

Přišla jsem pět minut po začátku představení a to se někdy stane, že propásnete to podstatné a celý zbytek už nepochopíte. Naštěstí se tomu tak nestalo a já jsem byla hned vtahována do děje. Mám doma skoro „tý-nejdžerku“, a jako správná „madr“ budu muset spočítat, kolik plyšáků se jí pověsilo na školní batoh. Zpověď první závislačky mě hned dostala, byla opravdová, skvělá, k oběmu a taky k nafackování. Přesně

jako ty naše ratolesti doma. Opravdu za to můžeme my, „madr“ a „fotr“, co se nemeje a furt někde drobí...? Pravda, zahrát na jevišti o generaci staršího manažera je o poznání těžší. Zato vtělit se do učitelky zase takový problém není, protože od malička máme pořád nějakou za zády. Je kde brát inspiraci. Soubor „MM“ se na pódiu bavil a mě bavil také. Ach to mládí... Jen vydržet!

–mš–

Rozhovor s milým magorem

Já: *Prosím představ se nám a řekni něco krátkého o vašem souboru.*

On: Já se jmenuji Míra (Kalousek pozn. redakce). Náš soubor funguje už 7 let a jmenujeme se „Milí magoři“.

Já: *Je těžké studovat a zároveň zkoušet?*

On: Dá se to zvládat, když vás to baví, tak to jde.

Já: *To rád slyším. Kde probíhají vaše zkoušky? Ve škole? V tělocvičně?*

Nebo zkoušíte někde v kulturáku?

On: Ne, my jsme u ZUŠ v Litvínově.

Já: *Zkoušíte tedy ve škole?*

On: Ano ve třídě.

Já: *Divadlo hrajete takhle v šesti nebo je vás víc?*

On: Je nás šest včetně vedoucí.

Já: *Typuji, že vaší vedoucí je učitelka. Slyšel jsem, že její manžel vám*

dělá zvukaře, osvětlení, scénu a předpokládám, že vás i vozí.

On: Ano, dodávkou.

Já: *Takže to je pro vás takový výlet. V kolik hodin jste ráno vyjeli?*

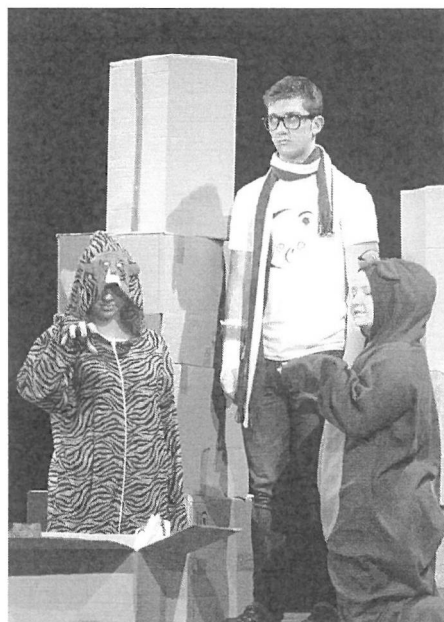
On: Vyjeli jsme v poledne.

Já: *Tak to je pohodička, za 3 hodinky jste tady byli.*

On: Jo, někteří z nás ještě byli předtím ve škole.

Já: Děkuji moc za rozhovor a přeji hodně úspěchů do dalších kroků.

–jj–

Bude rozborový seminář ostrou sekyrou?

MV: „V textu hry je spousta otázek a problémů. Autor se schovává za modernu, ale nedodržuje divadelní postupy. Vzniká pelmel bez propojovací linky, bez struktury. Porota se dostává do diskuze nad Mickem Jaggrem – čím je to vlastně idol? Více než postav spíš Františka Zborníka ☺ MV dál komentuje funkční scénu, kde ale přibývají reálné rekvizity bez zjevného významu. KČ souhlasí s výhradami k textu, kladně hodnotí, že si soubor dává vyšší cíle. „Je z vás cítit radost, která jde přes pomyslnou rampu, v hereckém projevu jste přirození, víte, co říkáte. Z představení není cítit, co jste sami chtěli sdělit, co si má divák odnést? Shrnuji – pokus dobrý, text horší.“ MC: „Pěknou situaci je psychoterapie v první polovině představení. Klimáčekův text vidím jako pěknou nabídku pro autorskou

tvorbu. Co rozehrát jednotlivé závislosti? Tematicky jasné, pro herce pestré. Energie z představení fajn, pozor na pauzy! Vteřina na pódiu – půlhodina pro diváka. Chválím scénu, funkční, jednoduchý, laciný.“ Smích. FZ: „Všichni hráli osobitě, je vidět, že jsou tam sami za sebe. Není srozumitelné, kudy děj poteče. Souhlas s Mášou, text nabízí prostor pro autorskou tvorbu. Zajímavý prvek tygrů v úvodu hry – silní, draví, divocí, ale později malí zranitelní plyšáčky. Mohl by to být rámeček celé hry?“ Slovo souboru: Blondatá zastupkyně souboru vysvětluje, že jsou na cestě hledání témat. „Komunismus jsme nezažili, na milenecké hry nemáme ty zkušenosti“. Reakce FZ přichází vzápětí: „Abyste získali potřebné zkušenosti s mezilidskými vztahy, proto jste na přehlídce.“

–lk–

pátek 10. 3. • 20.00 • Divadelní spolek JEZÍRKO Plzeň

Václav Havel

VERNISÁŽ

Vyfejsují si nový byt a pozvou Bedřicha!

Jak máme žít? Co máme dělat? Co jíst? Co pít? Co je správné?? Tyhle otázky nás všechny jednou napadly a přesně o tomto hra pojednává.

Pár pozve svého nejlepšího kamaráda na vernisáž svého nového bytu, který působí vcelku kýčovitě a přeplácáně. Oni jsou na své úlohy velice hrdí a vyprávějí Bedřichovi, kde jakou věc pořídili, jak žijí a co dělají. Snaží se být velice IN, proto používají neobvyklá slova (která Bedřich nezná) a všechno mají z „Ňůů Jorku“. Nejprve nenápadně, později drsněji se mu snaží vložit do hlavy své

myšlenky, názory, a že má žít jako oni, protože pak teprve bude někdo a bude moct být na sebe pyšný. Vždyť přece má jít „svou vlastní“ naší cestou.

„Bedřichu, my to s tebou myslíme dobře!“ „My tě máme rádi!“ „Jsi náš nejlepší kamarád!“ – jedny z nejčastějších vět a snaha o postupnou manipulaci. Ale také snaha ujistit ostatní – i sebe – že můj způsob života je ten jediný správný. Ale jaký by byl svět, kdybychom byli všichni jak přes kopírák?

–as–